

jsi koli nade mnou učinil, pro kterouž věc trápení a muky třpěti musím až do dne soudného, ješto bych toho všeho prázdna byla, kdyby mi byl víru a slib svoji zdržel, ale již se musím do toho místa bráti, kdež jsem prvé v velikých mukách byla.“

Toho všeho Reymond plně poslouchaje, kterak Meluzina, kněžna přeurozená, tak žalostivé řeči mnohé a pravé vypravila a kterak sobě náramně o rozloučení jejich stýškala, zmrtněl všecek, rozjímajice v srdci svém všecka slova její, a tak se velmi zarmoutil, že nemohl pro žalost nižádného slova promluvit, než čekal a za to mněl, že srdce jeho velikou žalostí rozpučiti se musí. Jakož toho sám v sobě na milém Bohu žádal, poněvadž manželky své milé zbaven býti má a v neštěstí upadnouti, aby také i sám zahynul. A tak v veliké žalosti mlče, vstal a objal Meluzínu, manželku svou, kterouž i s pláčem polbil. A tak sobě žalostivě činili oba dva a velikým zámutekem omdleli a na zem upadli, kteréžto věci páni, zemané, panny i paní všecky vidouce plakali a jich od země pozdvihli, litujice náramně žalostí obou a tak nešťastného rozloučení.

Tu Reymond klekl na svá kolena před Meluzínou a prosil jí snažně, aby jemu to ráčila odpustiti, což jest proti ní v hněvu učinil. Jemuž Meluzína řekla: „Ach muoj milý Reymonde, tof bych já ráda učinila, ale nezpůsobil toho tak milý Bůh, by mi možné bylo, za nejmenší v světě věc to bylo by. Ale bojím se, že nám ty věci jinak způsobeny a zřízený jsou.“ Přitom jeho prosila, aby neráčil zapomínat na Freymonda, syna svého, a pravice, že on má býti knížetem v Forštnu na místě strážce tvého. Také aby nezapomínal na Jetřicha, syna najmladšího, kterýž ještě prsí požívá a chůvy své, neb má býti pánem v Portenáchu a v Rotstelle a bude z ně-

ho statečný a zmužilý rytíř, též i synové, kteří od něho pocházeti budou. „Tohoto pak naposléze žádám na tobě, aby po všeckny časy prosil za mne Boha a já zase též učiniti chci, nebo již se mnou utěšení žádného míti nebudeš ani mne více poznati jako prvé budeš moci.“ A hned jakž to dokonala, vskočila vzhůru oběma nohama do jednoho okna, z něhož dlouho vzhlíдалa, nechtějice hned pojednou odtud hnouť, dokudž by všech pánův a dvořanův nepožehnala a odpuštění nevezala. A najprvé se s Raymondem žehnala, řkouce: „Buoh tě žehnaj, srděčko mé milé, radosti má najpravější, tys byl muoj klénot výborný, kterýž jsem příliš milovala, chovajíc jej od mladosti v svém srdci. O přeuschitlé stvoření, živote muoj, radosti má, tebeť jsem po všecky časy milovala, Buoh tě žehnaj, přecutěšený a dobrotitivý mládenče, tys ze všeho urození najkražší a z manželuov vyvolený a přezádoucí. O najmilější příteli a pane, zvláštní radosti plný, Buoh tě žehnaj, v zámutečích mých zdržení mé, má kratochvíle i mé všecko utěšení! Buoh vás žehnaj, všickni přátelé moji milí! Žehnajž tě Buoh, muji zámku Luzíno, tebeť jsem sama kázala stavěti, kterýžs mi byl velmi milý. Bůh tě žehnaj, všelická kratochvíle tohoto světa, a nade všeckyť tebe žehnám, Reymonde muoj milý a příteli najmilější, kterýž jsi mi odjal srdce a zdraví mé.“ A tak Meluzína s pláčem ty řeči dokonala, všech v zámku požehnala i vskočila z okna a učinila se přede všemi pod pasem jako had, majíce dlouhý a škaredy vocas, tak jakž v sobotský den bývala. Kterouž vidouce divili se všickni, nebo jsou ji nikdá takovným způsobem nevidali ani o tom slyšchali, kromě Reymond, manžel její. Tehdy Meluzína zdvihla se prudce na výsost v povětří a po třikrát ten zámek obletěla a po každém obletění pustila žalostivý, veliký